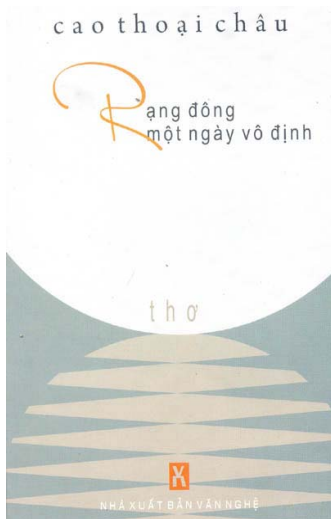

RẠNG ĐÔNG MỘT NGÀY VÔ ĐỊNH

Cao Thoại Châu

thơ: Cao Thoại Châu
Định Thị Thu Vân giới thiệu
bìa: Hữu Phương
Văn Nghệ TP HCM xuất bản
năm 2007

Cao Thoại Châu, người không quen vui

Sáng ấy, ở quán cà phê ngoại ô, cô bạn mới quen, hỏi về Cao Thoại Châu, mê mãi đọc những bài thơ cô đã từng chép trong sổ tay thời còn là sinh viên văn khoa, trước một chín bảy lăm. Tôi ngòì nghe và ngẫm lại mạch thơ sau này của anh. Dường như không có khoảng cách nào. Nhạy cảm, buồn và cô độc, Cao Thoại Châu đã sống và viết như thế, không làm dáng, không buông thùà nhập cuộc, thơ anh có màu của sương, màu của mưa đêm pha với màu trắng muộn, màu của khói lang thang, tặng thơ ấy, tôi đọc và chỉ có thể hiểu bằng linh cảm!

Không vẽ vời bóng bẩy nhưng cũng chưa bao giờ mộc thô trang trải, Cao Thoại Châu và những câu thơ thoáng ám thoáng lạnh kia đã hơn bốn mươi năm lặng lẽ sống trong nỗi hiều mơ hồ của tha nhân. Đủ để bước qua những ràng buộc vật vãn, đủ để tiếp tục triền miên với bao lay lắt khó quên, và đủ để giải nhất thơ năm hai ngàn lẻ sáu khiến Cao Thoại Châu có đôi phút tỏ mở hiếm hoi. Chỉ đôi phút mà thôi. Nên tôi đâu ngạc nhiên khi một ngày không lâu sau giải thưởng, anh tìm gặp tôi, nói trong bút rút: "Tôi là người không quen vui, mấy hôm nay□". Vâng, lần này thì tôi hiểu anh, hiểu rõ ràng, không phải bằng linh cảm. Cao Thoại Châu à, anh không nói thì tôi cũng hiểu chứ, anh là người khó thích nghi với những thay đổi, mà cái giải nhất kia, cái hào quang kia, rồi những điện thoại, những email chúc mừng, cả những bài báo nhắc nhở kia, tóm lại là những rộn rịp kia, xa lạ quá, phải không?

Bây giờ, tôi vẫn gặp người "không quen vui" ấy với dáng vẻ từ muôn năm trước, cảm giác rất yên lòng vì anh vẫn sống đúng như anh đã sống, không buông thùà nhập cuộc, không phù phiếm hư danh, bàng bạc trong mắt nỗi buồn, bàng bạc trong tim những câu thơ tôi và bạn bè sẽ chỉ có thể hiểu bằng linh cảm□

Đình Thị Thu Vân

(tác giả trong danh sách 100 bài thơ hay VN thế kỷ XX)

CHIỀU TIẾN BIỆT

Chiều đạp xe ra bờ sông
Em có thấy trong dòng nước chảy
Chỉ một đám mây con
Không đủ cho bóng mát

Tôi đã gieo mà không gặt
Mùa này vàng rộm nắng ban mai
Mỗi con sông có một phần ư chảy
Cây bên bờ chết lặng chẳng về xuôi

Tôi đưa tôi ở bến sông này
Cây loay hoay đôi bờ nước rút
Những bãi bùn non phơi
Bóng nhảy buổi trưa hè nắng gắt

Tôi chờ tôi ở bến sông này
Kề đá trầm ngâm không muốn nói
Con đò đang ngủ gục
Ốc bu đầy quanh phé tích thời gian

Như lòng tôi
Chờ em mà không đợi
Đám lục bình
Mang những chùm hoa tím về xuôi.

ÂM LỬA QUÊ NHÀ

Sương trắng quê người năm cùng tháng tận
Ngày lang thang đêm xuống cực vô ngần
Trái tim thấp lên thành ánh sáng
Ngày làm mặt trời đêm xuống giả con trăng

Đường phố oi chiều nay hoa tuyết
Rợp trời bay tê cóng bước xa nhà
Có cơn đau xé từng khúc ruột
Ai hiểu lòng thương tưởng đứa con xa

Đất đâu phải nơi nào cũng thể
Gió đồng thơm khác gió kinh thành
Đêm đêm về cầu thang gác trọ
Kẻ xa nhà cháy khát nước sông trong

Từng ấy năm ngậm ngải tìm trầm
Và bao đêm nghe rùa kêu đá nổi
Trăm giây phút ngoái đầu trở lại
Thương vô cùng sợi khói quê hương

Từng phút từng giây dài ra đằng đẵng
Ta đi tìm không thấy cả trong mơ
Trong khổ tận thành đũa con bé bỏng
Được hân hoan úp mặt xuống quê nhà

Là đất trời hóa thành da thịt
Là hương trong da diết tẩm thân người
Là những phút những giây dài nhất
Ngày vô cùng hạnh phúc đũa con rơi.

CHỜ SÁNG

Bạn đến thăm nghỉ lại đêm nay
Nhà ta đây cũng có nền có nóc
Mưa ập xuống đôi mái già kiệt sức
Để nước rơi ướt bạn, cảm thương thay
Mưa vẫn rơi như xé bầu trời
Bạn đang trở thành người hai thứ tóc
Nửa đầu tóc khô nửa đầu tóc ướt
Sợ bạn buồn ta không ngủ đêm nay.
Xích lại gần đây đôi đầu sững nước
Lại gần đây đôi hôn kiều bạc
Ta cùng nhau xây lại mái hiên đời
Mưa vẫn rơi kéo nổi sâu dài
Nghe bạn run biết ngoài trời lạnh lắm
Trời đất mang mang thiên cổ hận
Ghen kẻ tài tình mưa cứ nặng thêm ra
Cảm thương bạn, ta chia phần lận đận
Chia nửa mặt trời đợi trắng đêm nay.

CHUYẾN XE NÀO Ở LẠI
gửi Đỗ

Vun vút xe chiều vun vút lao nhanh
Bời thời gian có thể không còn
Tôi gửi lời tôi theo tiếng gió
Đêm nay về theo kịp hay không

Vẫn một mình tôi trên quốc lộ
Chưa lần đếm thử đã bao năm
Xe vun vút về nơi nào đó
kịp chiều dài hun hút gió mênh mông

Xe có đi qua những cánh đồng
Những cây cầu bến xe bến bắc
Dù thế nào em vẫn có quê hương
Không hiểu lòng tôi khi chiều sắp tắt

Làm sao hiểu dấu chỉ là khoảnh khắc
Hai bên đường đây những trống không
Cùng khổ sở với lòng tôi một nhịp
Đây là khi thị trấn mới lên đèn

Chiếc xe nào có em trong đây
Vút qua tôi dẫm chiếc ghế không người
Em có nhận ra bàn tay vậy
Khi vô tình vun vút bỏ qua tôi

Con đường này đến tận nơi đâu
Về những đâu lòng tôi chẳng biết
Và tôi thấy tiếng đời rung mặt đất
Đã bao năm, như thể một cây cầu!
Tân An, 23/7/2006

CÓ PHẢI QUÊ NHÀ

Ta lại về đây, ở Tân An
Bóng ta lại đổ xuống lòng đường
Bóng ta không dài, bóng ta như cái chằm
Đốm thuốc lập lòe tan trong sương

Ở Tân An, nếu phải quê nhà
Trách mà chi gã đàn ông xa xứ
Không nhất thiết phải mở lòng dung thứ
Không đi tìm ẩn số để phân chia

Đi lang thang chân mỏi ta về
Úp mặt xuống đất quê nhà ấm áp
Ta là con nai đi tìm suối nước
Rửa trôi phiền muộn một cơn đau

Ta về như một tiếng kinh cầu
Ai tụng vào một giờ rất muộn
Trên tàn cây còn nghe chập choạng
Một chút chiều nấn ná chưa ra đi

Buổi ra đi không hẹn bao giờ
Bởi ta đâu có phải là tráng sĩ
Không có ai ôm mối sầu thiếu phụ
Ai chịu làm hòn đá vọng phu

Ở Tân An, nếu phải quê nhà
Hãy dặm thêm chút tình yêu mến nữa
Phải có gì cho gã đàn ông xa xứ
Chẳng lẽ cột đèn sùng sững đứng không không!

ĐÃ KHÔNG CÒN ĐỦ GIÁC CHIÊM BAO

Chợt đến chợt đi, chợt đến chợt đi
Thả dăm câu tâm phào nhạt nhẽo
Chỉ nghe thôi không ai cần hiểu
Như nghe lời sấm của tiên tri

Đến - đi, không khái niệm đợi chờ
Không nhất thiết hẹn hò mời gọi
Cũng không hiểu vì sao ta tới
Sẵn cái buồn, trải nghiệm cái chia ly ?

Bạn ngồi đây tóc dài tóc ngắn
Gọn gàng Bồ Tát mới xông hương
Ngồi ở đây như đang ngồi chỗ khác
Mơ màng theo bóng nắng trên sân

Ngồi đây lỏng lẻo ánh mây vàng
Trời cũng vàng lỏng lẻo xung quanh
Đang hoài niệm những gì quá khứ
Những điều có thể, những điều không

Và bạn đong hết những ưu phiền
Đề đời chật ních cả văn chương
Bạn viết gì, thôi ta chẳng hiểu
Một lần ngoái lại nỗi đau chung !

Như trong ta thường vẫn vô cùng
Những lúc đêm giật mình thức giấc
Tự hỏi những điều chi bất chợt
Những điều chi không tự đến bao giờ

Thì cũng còn hương thoảng giấc mơ qua
Giấc mơ chỉ thuộc mình một nửa
Như ghềnh đá, thủy triều sóng vỗ
Cho trăm năm đời cũng nên hình

ĐỀ NHỚ LÚC TRÂM XA

Hình như tôi vừa tiễn một người
Có điều gì mất đi trong tôi
Lúc qua đèo tôi nhủ mình như thế
Lệ có bào mòn núi cũng không nguôi

Mấy giờ trưa nay người lên phi cơ
Người mặc áo hoa lần đầu gặp gỡ
Hay áo hồng như chiều hôm qua
Một buổi chiều mây đùn trắng xóa
Cho tôi già trong một cõi vô tư

Tôi tiễn người để biết kẻ đi xa
Đã mang theo hồn người ở lại
Sao người không đi bằng sân ga
Có ánh đèn cho mắt tôi vàng úa
Đời buồn tênh sao người không đi ngựa
Cho tôi nghe lóc cóc trên đường

Tôi không muốn người dùng phi cơ
Bởi đôi mắt làm sao nó thấy
Tôi không muốn người dùng phi cơ
Tình chỉ đẹp trong một bàn tay vẫy

Có thật người đã đi chiều nay
Hay tiền đưa chỉ là ảo tưởng
Hay chính tôi, tôi vừa khởi hành
Vào trăm cõi nhớ nhưng vô tận

(Yêu có phải suốt đời níu giữ
Một điều gì không có trong tay
Yêu có phải là cần thay thế
Những cơn buồn vô cớ trong tôi)

Chuyện người đi đã là có thật
Thôi cũng đành to nhỏ với hư không
Tôi là núi sao người bỏ núi
Tôi là thuyền sao người không qua sông

Tôi là cầu sao người không qua thử
Cho tôi nhìn bóng nước rung rinh
Cho tôi nhìn tôi hốc hác điêu tàn
Cho tôi khóc và nghe tiếng khóc

Có người đi sao chiều không mưa
Có người đi sao chiều không nắng
Rất lãng mạn sao tôi không buồn
Mà chỉ thấy lòng mình khoảng lặng

Thôi hãy đi cho thật bình an
Và cô đơn suốt cuộc hành trình
Sá gì tôi cảnh cây nhớ gió
Hắt hiu buồn trên đỉnh chênh vênh

Người đi rồi tôi như mặt bàn
Ngón tay nào vu vơ trên đó
Người đi rồi tôi như chiếc gương
Thỏi son nào tô môi trong đó
Người đi rồi tôi như chiếc xe
Không hành khách ngủ vùi trên bển
Và người đi tôi thành nỗi buồn
Không cách gì làm tăng thêm nữa

Người đi rồi tôi còn một mình
Làm nhà tu trong căn nhà trống
Ai sẽ tắt giùm tôi ánh điện
Cho tôi nhìn thật rõ đời tôi
Đời của tôi nhiều khi buồn muốn khóc

ĐÊM MƠ TRÊN SÔNG VÀM CỎ

Cho tôi xin em nửa cơn buồn
Nắng đang tắt ngoài kia em có thấy
Cuộc sống đi không bắt đầu trở lại
Nửa vui buồn ta có thể chia chung

Lẽ thông thường bạc phận hồng nhan
Lúc yếu lòng tôi cũng tin như thế
Mắt hạt dẻ đầy thơ thiếu nữ
Mời em lên thuyền tôi chờ qua sông

Trên thuyền tôi em có nghe không
Tiếng đời vỗ đục trong róc rách
Em có thấy ngọn đèn chài trên nước
Thả lưới đi tìm những kiếp lưu vong

Trăng đêm nay đâu phải trăng Tiền Đường
Lẽ giản dị đây là sông Vàm Cỏ
Đời còn thiếu của em nhiều món nợ
Tiếng thơ buồn tôi thả trôi sông

Mái tóc dài thôi em cứ buông
May ngăn được cơn sầu vũ trụ
Tôi sẽ thấp thỏm ngàn ánh lửa
Đêm yên bình nghe sóng vỗ ru em

ĐÊM NGỦ BỤI Ở NHÀ THỜ ĐỨC BÀ

Bốn mươi năm tôi trở về đây
Đứa bé ngày xưa ngủ dưới chân Người
Maria, trái tim Người còn đọng lại
Một thời thơ ấu của riêng tôi

Đứa bé qua đêm với bầy se sẻ
Bầy chim không ngủ sớm bao giờ
Thao thức từ đầu hôm tới sáng
Vỗ hoài không thấy một cơn mơ

Đứa bé nằm trên tờ báo cũ
Như nằm trên tấm thảm bay xa
Ngày lang thang đêm xuống không nhà
Sự sống tự nhiên thành phép lạ

Tùng ấy năm kẻ ở xa về
Ngủ bụi trong căn nhà Đức Mẹ
Vòm mái cuốn cong như vòng nguyệt ngã
Thuở xưa buồn tôi tự dất tôi đi

Lại thức sớm theo người đi lễ sớm
Ngọn đèn nhà Chúa thật cô đơn
Nhớ da diết tiếng xe thổ mộ
Đêm đã buồn lóc cóc lại buồn hơn

Tùng ấy năm chớp bể mưa nguồn
Cuốn theo tiếng ngựa thồ mất hút
Tôi trở về đây đầu đã bạc
Sự yên bình đừng hỏi có hay không

DIU DÀNG MỘT ĐÔI KHI

Nắng đã chớm vàng trên khóm lá
Dọc con đường tôi mới đi qua
Con đường của một thời trai trẻ
Lúc thật gần, có lúc lại như xa

Hình dung lại mặt trời trên bến cảng
Dăm con tàu dật sóng trong sương
Ở dưới thân vỗ về dăm tiếng sóng
Bên trong có lẽ rất yên bình

Mọi điều chi cũng rất dịu dàng
Nghe được cả những lời không nói
Phả lên từ mặt sông mát rượi
Hứa hẹn bao điều trong phút rạng đông

Sự yên bình có ở bên trong
Đứng hẹn như con tàu cập bến
Cờ trên tháp đặt diu trong nắng sớm
Lòng dịu dàng phần phật cũng bay lên

Và nồng nàn một chút hương thơm
Cuộc điểu hành trong ngày hạnh phúc
Những thứ gần những gì xa nhất
Se se lòng ngậy ngát buổi vào đông.

DỞ CUỘC LƯU VONG

Buồn tình lên tuốt đỉnh chung cư
Hé mắt ra là có đủ
Giang phong, ngư hỏa, Hàn San tự
Cùng ta say khướt đối sầu miên

Đợi người về dở cuộc lưu vong
Bài ca nào dường như không thuộc
Từng người tình bỏ ta đi
Để lại con sông chảy trước nhà

Và chỉ một dòng sông thôi cũng đủ
Thấy lòng mình gợn sóng lẫn tăn
Con sóng nhỏ vỗ vào kè đá
Nhỏ như tiếng mưa ngoài sông bay

Tháng tư con nước lại ra đi
Vẫn ra đi theo dòng thơ đẽm nhạc
Cái chết nào tài hoa
Lãng du như một lời thề thốt

Tự giam mình trên đỉnh chung cư
Bó gói giữa thủy triều lên xuống
Đám lục bình ở đâu về nhẹ hẫng
Như người tù bị áp giải đi xa

Và cảnh khô cùi mục giữa trảng giang
Từ một nơi nào xa lắm
Phăng phăng trôi phăng phăng trôi
Để quên ta một mình ở lại

Vướng vào cành mục giữa dòng sông
Đợi người về dỡ cuộc lưu vong.

ĐỢI BIỂN

Em nghe buồn trên ngọn sầu đông
Hiu hắt bốn mùa tuyết trắng
Người thủy thủ sau ngày đi biển
Đang trên đường tìm kiếm vàng trắng

Và em ơi, chỉ thấy gió trên đường
Đâu phải nước mà rửa trôi vô vọng
Tôi đứng vùi chân trong cát nóng
Đợi cơn triều buông thả nổi hân hoan

Bãi chơ vơ bởi cơn triều đã rút
Tôi một mình giữa ốc và ốc
Sự hân hoan cùng cực bình yên
Đốm lửa hoang bùng thổi sáng lên dần

Xin một lần đóng giả vai em
Tự thu xếp nỗi sầu vô hạn
Có thể tôi đã tan thành sóng
Giữa vô cùng lên tiếng gọi, em ơi!

ĐỨNG LẠI BÊN CẦU

Chiều nao em cắp nón qua cầu
Để con nước cứ buồn ngơ ngẩn
Dưới chân cầu một vùng để trống
Gió hững hờ gió chẳng đi qua

Tôi đứng đây chết lặng hàng giờ
Không hiểu sao mình buồn như thế
Tra vẫn mãi biết đâu mình đang khổ
Đang thèm nhưng sợ một niềm vui

Sầu mà chi không nói thành lời
Đôi mắt ấy buồn chi mà lẳng lẳng
Hoàng hôn xuống cho đời hụt hẫng
Níu vai cầu, ngại gió thổi hồn đi

Và màn đêm buông xuống nữa rồi
Đứng lặng giữa bốn bề vây phủ
Sẽ đi hay về nơi tạm trú
Đêm thì dài biết phải về đâu

Chiều nao em cắp nón qua cầu
Để tội nghiệp dòng sông thơ ấu
Băn khoăn mãi vì chúng không hiểu
Sao lại buồn như thế buổi chia ly.

EM LÀ NGƯỜI PHIÊN DỊCH CỦA ĐỜI TÔI

Chiều lên xanh những nốt dương cầm
Sóng sánh trong mắt người yêu dấu
Vời vợi xa hồn tôi không bến đậu
Chỉ thấy nặng lòng vời vợi nhớ thương em

Tôi đang nghe giữa cuộc đời buồn
Tiếng em thấm vào hồn tôi thơm thảo
Giai điệu ấy làm sao tôi hiểu
Khi không lời phiên dịch của riêng em

Đêm nằm nghe chớp bể mưa nguồn
Ánh chớp giạt mưa rừng bão biển
Lòng tôi đầy khi không nổi sóng
Giữa bốn bề đá dựng chên vênh

Tôi đi chưa hết tháng năm buồn
Mưa và nắng ở hai đầu tít tắp
Tình em cho nồng nàn như nước mắt
Và ngậm ngùi day dứt nợ đời nhau

Đêm nằm nghe cơn gió qua cầu
Tôi mơ thấy mênh mông những nước
Tiếng róc rách không sao ngủ được
Khi thiếu lời phiên dịch của riêng em.

GIÁC MƠ PHAI

Khi buồn tôi hóa một dòng sông
Trôi đi mặc đời bờ đứng lại
Những cái bên, vô vàn cây cối
Cũng đành từng trải cuộc chia ly

Chia ly, thôi chẳng nhớ làm gì
Những thứ đã thành vô nghĩa đó
Bếp nhà ai chiều còn ánh lửa
Đón tôi vào thay gió mùa đông

Biết bao điều rất đổi khi không
Thúc đẩy tôi hóa thành cơn gió
Hình như có ai về gõ cửa
Tôi một mình rất rộng giữa hành lang

Đã nên đời thì phải lãng quăng
Dăm chỗ dựa thấy đều yếu ớt
Một lần kia vô tình em khóc
Trôi cơn buồn, trôi tuột cả hồn tôi!
Tân An, 15/7/2006

GIẢNG THƠ NGUYỄN TRÃI

Nhi nữ theo chồng, kẻ sĩ vô bụng
Cây vắn lớn chậm rì, cây chẳng biết
Những tay thợ tài hoa nhất nước
Chưa xẻ cây lấy gỗ dựng ngai vàng

Nhà Lê vào đời với một thanh gươm
Chất thép sáng ở trong đầu kẻ sĩ
Những con đường đi vào lịch sử
Có bao giờ chấp nhận lối đi cong

Đất nước cuu mang trăm ngọn bút thần
Chất thép sáng ngời hơn chất thép
Tự bên này qua bên kia trang sách
Biết bao lần ngựa nản chân bon

Và đôi mắt ngàn năm đẹp thế
Đôi mắt đưa đường ba họ ra đi
Giây phút rũ bụi đường lịch sử
Kẻ sĩ rơi đầu đau những trang thơ

Đời vẫn nghe tiếng hồn vang động
Tiếng thơ buồn vọng giữa canh khuya
Nghiep lớn sá gì trăm trang sách mỏng
Tiếng lòng ai dễ chạm văn bia

Và Nguyễn Trãi thôi làm Nguyễn Trãi
Đất thương người đất hóa thịt xương
Đề đời cha tiếp xuống đời con
Cứ như thế dịch Ưc Trai thi tập

KÍNH GỬI CỤ TẢN ĐÀ

Cụ đi xa khi tôi vừa nhập cuộc
Đứa bé nằm trong hơi giá Đường thi
Trong âm vang của Tản - Đà - lục - bát
Thiên thu không có một âm thừa

Giữ trong lòng hơi ấm nhà thơ
Giữa những chiếc lá vàng rơi nghiệt ngã
Lầu Hoàng Hạc chỉ còn tro những gió
Dư hoàng hôn nhưng thiếu một quê nhà

Để mỗi lúc xa trông đường lối cũ
Vẫn nghe gió hú gọi chân người
Nghe âm vang tiếng chuông Hàn San tự
Êm, buồn như lót lá vàng rơi

Lá vẫn rơi dường như gấp lắm
Mây dùn trắng xóa ngự trên đồi
Khi nhà thơ đổi nghề đi viết mướn
Đến bao giờ, đau xé ruột gan tôi!

Cụ vẫn sống cụ là trang tuyệt bút
Mở quê hương cho những áng thơ Đường
Ở đâu đó mơ hồn Lý Bạch
Cùng Tản Đà cỡi hạc vút cao hơn !

LĂN TRÀM NỖI NHỚ

Tôi nhớ người cho hết mùa đông
Mùa của loài chim đi trốn tuyết
Không thấy lạnh vì cơn gió bắc
Mà tê lòng vì cái rét bên trong

Hết mùa đông tôi ngồi tôi đợi
Loài chim về trả lại phương Nam
Một chút ấm trên cành sai trái
Nặng bằng nỗi nhớ của tôi không

Tôi nhớ người và tôi hiểu mùa đông
Của xa cách không có kỳ có hạn
Và bởi thế tôi thành lúng túng
Cả tâm hồn, ê ẩm cả tay chân

Nhớ thương người sông nước trẻ thêm hơn
Không vội vã tìm đường ra biển
Qua mỗi bến nhận thêm lời hò hẹn
Cảm lòng đời sóng gợn lăn tăn

Tôi vẫn biết, giả như người cũng biết
Mùa xuân không đoàn tụ thực bao giờ
Mưa rắc bụi cũng đủ làm cho ướt
Cuộc tình nuôi bằng nỗi nhớ thương xa

LÊNH ĐÊNH VÀO BẾN ĐẬU

Tiếng gà vừa gáy báo rạng đông
Lại có thêm một ngày thao thức
Bản tin tôi báo cơn áp thấp
Quặn lòng đau từ đáy đại dương

Nghe bản tin thảng thốt giật mình
Bờ thuyền tôi không neo trong vịnh
Thuyền tôi đang lên đèn trên biển
Trong vùng tâm bão của đời em

Thuyền mỏng dính mà tôi tham chở nặng
Cả tình tôi về bến dăng em
Và hồn tôi đủ vị vui buồn
Những nghịch lý, được thua, mất mát

Tôi đang nghe tim mình co thắt
Giữa gió gào và sóng quật thuyền tôi
Tôi đang tin, có thể là đoan chắc
Phải về neo trong trái tim người

Thuyền tôi về trong buổi sớm mai
Những con ốc, những con sò làm chứng
Cát ven biển nằm im tựa đêm
Thuyền tôi về chờ nặng bao nhiêu

Bao nhiêu hân hoan và bấy ưu phiền
Trong cơn bão thuyền tôi vớt được
Linh hồn tôi khi về sông nước
Xin nằm hong trên cát vịnh hồn em.

LỜI MINH TRIẾT !

Hết ly này ta mời nhau ly nữa
Bên ngoài ly năm tháng đã voi dần
Có điều chi bạn ta trầm ngâm thế
Để vô tình làm vỡ chiếc ly không

Ta đã uống, có thể là đã uống
Rượu và đời trộn lẫn trong nhau
Vinh quang pha chút màu cay đắng
Và đắng cay pha chút ngọt ngào

Ly rượu này ta uống tiễn đưa năm
Nước trường sanh chảy từ khe đá
Và hạnh phúc là điều có thể
Vo cho tròn trong năm ngón tay không

Có điều chi bạn ta trầm ngâm thê
Năm lại đây vào sáng mai thôi
Con say không thể chia hai nửa
Thì con buồn đâu sẽ được làm đôi

Hay bạn ta lỡ uống nhiều rồi
Uống tới bên cơn sâu chất ngất
Thân trọng phu rượu nào pha nước mắt
Đóm thuốc lập lòe như đom đóm trên môi

Trong cơn say lắm kẻ hay cười
Tưởng như rượu để mừng ngày hội
Tới nữa đi, bạn ta ơi hãy tới
Cái đỉnh nào chót vót cũng như nhau

Và đã lỡ uống phải ly rượu nhạt
Như một lời cảm thán buồn tênh
Rượu sóng sánh những lời minh triết
Bạn ta buồn có nhận ra không?

**LÒNG TA KHÁP KHẼNH
CŨNG NHƯ GHỀNH**

Để một chút lòng anh thì vẫn thế
Chiều nay không biết hết hay còn
Trong vô vọng anh đọc thơ người khác
Thấy nặng lòng, thật sự có đau hơn

Có phút giây nào được quyền tự hỏi
Thì ra anh rụng hết anh rồi
Thì ra nắng không còn gì nữa cả
Lòng rơi rồi, cần thiết nữa chi rơi

Đừng nói với anh nơi bình yên nào khác
Bình yên là bề giả nổi đau riêng
Có một người vừa đi qua đáng buồn như khóc
Thả trôi chiều lửng, tóc như bay

Lại xòe ra tự nguyện ngấm bàn tay
Ẩn hiện những đường vân ảo mộng
Nghe xối xả cơn mưa rừng ập xuống
Xóa lòng ta khắp khênh cũng như ghềnh.

Anh ngồi, chiều vầy bủa xung quanh
Khó chịu lời ai nhào nhè như đất ướt
Có thể nhiều lần nên quên hết
Bắt đầu quên - tuần tự - bắt đầu quên

Cuối cùng anh tự bước vào đêm
Chập choạng cơn say, đứng rồi, chập choạng.

MỜI EM UỐNG RƯỢU

Có những đêm trường gọi tiếc thương
Có ta lấy tóc đêm ưu phiền
Có ta nâng trái sầu chín rã
Có lệ ta hòa chung hơi men

Có mắt ta là ly rượu nhỏ
Có đời ta là quán cô hồn
Và có ta đang ngồi trong quán
Uống cho tàn cho mặt kiếp nhân sinh
Cũng có đau thương làm vui bạn nhỏ
Có hoang đàng tìm thấy giữa cơn say
Có tuyệt vọng trên vành ly rực sáng
Và có em buồn ta công trên vai
Có nắng chiều đang rơi ngoài bãi
Bãi nắng chiều xa không bóng người
Chúng ta kiên giờ ta lên cơn hấp hối

Ta đội nón đi mời em uống rượu
Cuộc tình sâu thối hãy gác qua bên
Ta đâu có giận hờn chi cuộc sống
Dù thật tình buồn lắm phải không em

Ta là ly vậy mà em biết không
Ta là rượu vậy mà em biết không
Uống đi em bởi ly đã kè
Bởi ta buồn như một câu chuyện kể
Câu chuyện buồn kể giữa cơn say
Bởi lát đây mặt trời sẽ chết
Mặt trời chết ở nơi nào trong ta
Ta đã say làm sao biết được
Mùa đông về không chỗ dung thân
Ta sẽ đứng run trong giá lạnh
Dáng bơ vơ như kẻ thất tình
Và thấy em như bờ dốc đứng
Ta chiếc xe đồ nỏ bánh bơ vơ

Ta đã cố nài xin vậy em hãy uống
Chát men đời làm cháy mắt ta xanh
Rượu đắng cay hay chén vàng tê tái
Em chối từ ta biết nói sao hơn
Em không uống nên có ta lẻ bạn
Vòng tay ôm hồ rượu thấy mênh mông
Rượu đã hết hay mắt ta vừa cạn
Mà hồn ta rung chuyển tang thương

Thôi già biệt và xin chào bạn nhỏ
Ta tủi hờn bóp nát chiếc ly không
Và ta tưởng chính mình vừa vỡ
Quán cô hồn ngủ trọ khách cô đơn

Có ta trong một toa tàu trắng
Tỉnh rượu nằm nò giỡn một mình
Có em còn đứng sau khung kính
Có nỗi buồn gửi một toa riêng
Saigon 1969

MỘT NGÀY NÀO, CHẴNG HẠN

Tôi sẽ về trong buổi chiều xuân
Dù có thể đã quên lời hẹn
Mùa hạ đỏ trên cành hoa phượng
Hay tuyết buồn kín một ngày đông

Tôi sẽ về lã đãng hơi sương
Nắng hanh hao hoặc giả mưa dầm
Những ngày xa em buồn bã lắm
Giả làm đèn cho khỏi lạnh trong đêm

Những sắc màu nên nỗi nhớ nhung
Dễ lẫn với bầu trời hừng nắng
Khó phân biệt với một ngày u ám
Quả trên cành trĩu nặng- trái tim chung

Có thể tôi về trong chiều nay
Chiều mai hoặc những chiều sau đó
Đừng quên thấp giùm tôi ánh lửa
Để khi về ta dễ nhận ra nhau

Hành lý về không có chi đâu
Bắt quá một đời ưa chạy nhảy
Lãng quăng dăm bảy lần thất bại
Biết mang về em có nhận ra không?

NGỰA HỒNG

Lao về phía trước tung bốn vó
Bụi hồng bỏ lại phía sau lưng
Vun vút vó câu qua cửa sổ
Đo bao giờ hết khoảng hư không

Mà hư không dài đến vô cùng
Hốt hoảng những đêm rừng bão lá
Thảng thốt nghe tiếng ghèn thác đổ
Chất con buồn trên lưng ngựa hoang

Trong đam mê biết bao điều không tưởng
Khơi bếp hồng cho ấm buổi vào đông
Con gió núi bao lần qua kềm trống
Thoát về đồng lãng đăng trên sông

Ta về đây không kịp vui buồn
Và phải về trước cả thời gian
Thơ ta đây, món quà trân trọng
Trân trọng về, mệt lả dưới chân em

Và ta về trân trọng vết thương
Vết của một đời ưa chạy nhảy
Quà trời cho xin em nhận lấy
Nhận lấy và không hỏi gì thêm
Tân An, 30/7/2006

NGƯỜI TỈNH LẺ

*Một mình nắng sớm mưa trưa
Đò giang sông nước ai đưa người về*

Chẳng có quê ta thương tỉnh lẻ
Tắt bật ra đi vội vã quay về
Cùng ấm lạnh chia câu vọng cổ
Em ngọt ngào, ta nhận đắng cay cho

Em hồn nhiên như bông điên điển
Chỉ nghe thôi chưa thấy bao giờ
Chưa một lần tắm nước phù sa
Dưới bông sen phun một dòng đô thị

Chẳng có quê, thu lu trên gò nổi
Ngày lũ lên trời đất sũng mênh mông
Lập cập kẻ tha hương tự hỏi
Về đâu con bão trắng trên đồng

Chẳng có quê thương ngọn đèn tình lẻ
Vô tâm đứng đó những đêm buồn
Như một kẻ hồn nhiên vô tư lự
Không nói gì để mặc lũ thiêu thân

Em nói gì, có thể rằng không
Đơn giản người xa đôi mắt chớp
Tình lẻ chiều nay cơn bão rớt
Mang lời thương hận ở bên trong

Người tình lẻ, em không thương ta vậy
Đề lang thang cuối bãi đầu ghềnh
Nhìn giếng sâu có khi nào áy náy
Phí của trời một gã đàn ông.
Sài Gòn 9/7/2004

NHỚ BẠN CHIỀU CUỐI NĂM

Năm hết rồi, hết tri âm ơ
Bao nhiêu tờ lịch bấy nhiêu ngày
Giấy mực vô tri mà nhạy cảm
Hiểu lòng ta khôn quần khôn nguôi

Nửa ta buồn một nửa ta vui
Đời vẫn thế buồn vui lẫn lộn
Trong cõi vô biên gửi nhớ cho người
Đời tan tác ta gom từng mảnh vụn

Tri âm ơ người rất thông minh
Đôi mắt ấy giấu ta điều chi thế
Dành sẵn cho ta vài bông huệ
Ngày ta về với nghĩa trang xanh

Tri âm ơi trong cõi yên bình
Người khuấy động hồn ta một thuở
Lùa vào tim ta cơn rét dữ
Tê cả lòng giữa buổi tàn đông

Tri âm ơi còn chiếc ly không
Ta một thân không người đối ẩm
Bắt chước giang hồ nghiêng bình mà uống
Đốc cạn hồn ta chiều cuối năm

Năm hết rồi ta lại nhớ tri âm
Mấy ai hiểu lòng ta quặn thắt
Chiều nhiệt đới tìm đâu ra gió bắc
Đủ đương đầu với cái lạnh bên trong?

NỬA ĐƯỜNG MƯA TRẮNG

Buổi sáng xe đi trời âm đục
Giật mình thương cái rét quê ta
Biển còn ngủ hay giờ này đã thức
Áp thấp về khuấy động đêm qua.

Lạc loài dăm tiếng vạc ăn khuya
Rơi xuống gõ vào đêm thao thức
Biển réo gọi cánh buồm xa tít
Giờ này chưa hết kiếp lênh đênh

Bánh xe lăn trên nửa con đường
Nửa còn lại như nửa đời bỏ trống
Anh cố dõ theo làn sơn trắng
Chia nửa con đường, chia nửa trái tim anh

Và bất ngờ mưa trắng không gian
Cơn mưa sớm làm tiếng còi ướt sũng
Tiếng còi đã quen cùng cái lạnh
Những vui buồn chất nặng bên trong

Xe vô tình cứ chở đi xa
Những luân lạc đan xen đoàn tụ
Hạnh phúc, đau thương ngồi chung một ghế
Chung tiếng còi xé nước xe đi

Trăm lần đi mây độ quay về
Cứ di chuyển theo nửa đường để trống
Cứ yên trí con tàu đang vượt biển
Nghe đây tiếng sóng gợn xung quanh.

PHÊN LIẾP QUÊ NGƯỜI

Bạn xa quê làm “Biệt Huế hành”
Người khác xứ, ta đọc vào rất thấm
Trời đang hạ nghe lòng trở lạnh
Nắng quê người gai ốc nổi căm căm

Ta có lần tắm nước sông Hương
Lang thang qua mây nhịp Tràng Tiền
Huế chỉ có thơ không có rượu
Nên ta buồn từ đây bỏ đi luôn

Phút yếu lòng nghe lời ta dụ dỗ
Bỏ hoàng thành cô gái Huế xuôi Nam
Mấy mươi năm chớ hề quên trái vả
Cây ta trồng gai góc quả sầu riêng

Ta cảm ơn cái nóng Sài Gòn
Nuôi nổi nhớ thương quê mùa rét dữ
Cha mẹ hiền sinh con nghịch tử
Mượn phố phường làm chỗ dung thân

Con gái Sài Gòn bén nhọn như kim
Tờ giấy bạc thân nhiên xé thành hai nửa
Cho ăn thiếu còn khom lưng làm ghé
Bắt ta leo tường vô rạp coi phim.

Sài Gòn thương nhau như tích với tuồng
Đường phố rộng sao bằng sân khấu
Son phấn lạt đào thương ca rất đậm
Mặc đoạn trường mặc cả vinh hoa

Tuồng chưa xong tóc đã bạc rồi
Tạ trời đất tay ta vẫn trắng
Cô gái Huế - nhà -ta không nguôi phần hận
Dĩa dầu đầy chế mãi sợ đêm vui

Thì của Huế lại trả về cho Huế
Ta trả ta về đường phố năm xưa
Quán cháo trắng mẹ nuôi giờ không thấy nữa
Lạc về đâu hơi ẩm liếp phen nhà

QUÁN CỦA NGƯỜI TÊN V.

Đường sinh tử một vòng chưa khép
Tạt vào đây quán trọ đời em
Rót cho tôi chai nào cay đắng nhất
Hồn tôi là một chiếc ly không

Mái quán em tường xiêu giấy lợp
Hào phóng đời cho mượn ánh đèn
Tôi sẽ thấp giùm em thêm chút nữa
Dẫu chi là đom đóm trong đêm

Bàn ghế nhựa làm sao rơi loảng xoảng
Rừng ở đâu cho phá đá cửa cây
Em chỉ cho mượn tạm chiếc ly này
Không cho đập lấy gì phóng đặng

Chủ quán ơi, hôm nay ngày tháng mấy
Nhân loại trừ tôi còn lại được bao người
Mái quán em thành trời cao vời vợi
Đề cái nền làm vỡ chiếc ly rơi

Trăm cơn sầu đang đổi cơn say
Tôi đốt quán, em đừng buồn tôi nhé
Mở giùm tôi chai nào cay đắng nữa
Ly vỡ rồi cứ đổ xuống thân tôi

RẠNG ĐÔNG MỘT NGÀY VÔ ĐỊNH

Trên con đường buổi sáng tôi qua
Dầm chiếc quán cà phê mới hé
Củ tí tách văng ra từng ánh lửa
Khói nước bay trên nắp ấm la đà

Trên con đường tôi mới đi qua
Tiếng chổi sớm đang khua loạt xoạt
Người phu quét đường thả nhiên nhìn vị khách
Lóa lên không khác một âm thừa

Rạng đông thường lắm cuộc đi xa
Lạnh lắm cho những người đưa tiễn
Kẻ vô gia cư ra đường thật sớm
Chờ trăm hieu quạnh ở xa về

Tiếng nước reo ánh lửa bập bùng
Người chủ quán xõa tóc ngồi vô cảm
Và tàn cây thân nhiên rơi xuống
Những lá vàng và cả lá xanh non.

Chiếc xe đồ như bị đuổi sau lưng
Chỉ vồn vện có một người tài xế
Gió thân nhiên rít qua hàng ghé
Thân nhiên hồn bung hết cửa bao quanh

Trên con đường nhân loại đi qua
Thân nhiên ghé một ngày vô định
Thân nhiên nhận một người như hấn:
Khói nước bay trên nắp ấm la đà.

TẠ LỖI LỤC VÂN TIÊN

Thời trai trẻ giảng thơ Đồ Chiểu
Nghĩ học trò không hiểu lời ta
Phải lòng chàng Vân Tiên khô khóc
Thì oan khiên đến tận bao giờ

Thơ Cụ Đồ, ông thầy không thuộc
Không thấp đèn coi truyện Tây Minh
Thì éo le làm sao thấy hết
Đạo bao nhiêu cho khảm con thuyền

Không hiểu để như chàng họ Lục
Tìm trong gai góc bước chân người
Đàn đúm những anh chàng gai góc
Lấy cơn buồn thay thế niềm vui

Thế mà vẫn giảng thơ Đồ Chiểu
Nghĩ ra thuở ấy cũng hơi liêu
Những bài luận mang về vẫn chằm
Lòng thì buồn, cho điểm bao nhiêu

Học trò ta lớn khôn, tan tác
Nhân sinh thấu hiểu được bao lần
Có nhớ lại ông thầy thuở trước
Giảng thơ Cự Đò mà không thích Vân Tiên

Xin tạ lỗi với người thuở ấy
Hiếu trung thôi thế cũng xin đành
Thân đã lờ ra người thất tiết
Giữa đôi dòng trong đục đa đoan.

THĂM BẠN

Gửi: Nguyễn Bắc Sơn

Trước lúc lên đèo xe nghỉ lại Phan Rang
Ta mới nhớ bạn quê Phan Thiết
Bấy nhiêu năm chưa từng biết mặt
Theo luật giang hồ chỉ biết qua tên

Ta lang thang trong xóm dân Chàm
Đi tìm bạn chẵn dê trên núi
Bạn sống giữa bao điều sủng ái
Những phi tần như một quân vương

Ta ra biển ta nhìn xuống biển
Trời mênh mông nước cũng mênh mông
Tít xa xa có một cánh buồm
Ta biết bạn giăng câu thả lưới

Bạn bắt được bao nhiêu tôm cá
Bao nhiêu bọ bèo củi mục rong rêu
Bình minh biển và hoàng hôn vô số
Bạn lưới về tất cả được bao nhiêu

Bạn thuộc cả những hàng cây góc phố
Rượu cay nồng, hương vị của cà phê
Đúng là người thông kim bác cổ
Giữa đời buồn đầy rẫy đắng cay kia

Quên làm sao thuở mới làm thơ
Bạn ngang tàng mà cũng bi tráng lắm
Trong thơ bạn biết bao nhiêu hò hẹn
Ngựa hồng về viên mãn được bao nhiêu

THĂM NƠI Ở MẶC TUYỀN

Bạn không ở thâm sơn cùng cốc
Máu này quy ẩn để gì sao
Chưa quanh co năm vực bầy đèo
Đường tới bạn chưa nghe con vượn hú.

Nhà bạn cất kiêu thời Trung cổ
Con kênh qua nhà đâu khác sông Seine
Phía sau còn một mảng màu xanh
Rừng bạch dương mùa thu lá rụng

Ta ngỡ đây là ngôi biệt thự
Của một bà bá tước hồi xuân
Ngăn cái lạnh mà đôi mái dốc
Giữ cho hồng ngọn lửa bên trong

Bạn lại có một vườn bách thú
Dững mãnh của rừng, tuyệt kỹ của thiên nga
Quy tụ những kỳ hoa dị thảo
Giang hồ, hiền triết bốn phương xa

Cụ Tam Nguyên xưa đón bạn Châu Cầu
Ngoài cái lễ là vườn không nhà trống
Như vận nước một thời sắp hỏng
Chúng mình bây giờ lên bệ phóng bay cao !

Nửa trái tim vui, nửa trái tim sầu
Bạn dững cảm dần thân cùng nghiệp dĩ
Ta đến thăm người lên tuổi cụ
Phong cho cái hàm nghệ sĩ của trung niên !

TIẾNG MÁY IN GIỮA ĐÊM CÔ TỊCH

Không phai mờ trên những trang in
Đêm đơn lẻ vẫn nghe xình xịch
Tiếng máy in trong đêm khuya khoắt
Vui buồn ám áp cuộc nhân sinh

Lịch sử bao lần đổi chữ thay trang
Tiếng gió hú trên đường gươm loang loáng
Tiếng ai trên đoạn đầu đài sang sảng
Con chữ đưa đường vang vọng mấy trăm năm

Những trang vui không thiếu những trang buồn
Người cầm bút trầm tư trên giấy
Bản thông điệp một thời xa gửi lại
Đời nối đời trao tới mai sau

Tiếng gió đàn lất phất mưa mau
Tiếng mùa thu rơi trên hè phố
Tiếng lao xao vỗ nhẹ thân tàu
Tiếng còi dài hơn một ngày đưa tiễn

Vọng phu đứng thanh tân ngóng biển
Đá vô tư nên sóng phải bạc đầu
Người yêu người giữa vô cùng vô hạn
Đề ái tình thành cái sống nuôi nhau.

VÀNG TRẮNG KINH BẮC

Em cỡi ngựa hồng em về Kinh Bắc
Kịp đêm nay đi lễ hội trăng rằm
Vượt trùng khơi tôi về đó trước
Ngồi chờ em từ độ nhú trăng non

Giờ này có thể phá Tam Giang
Đêm đang xuống trên đầu ngựa hí
Lệ công chúa còn hằn sâu trên đá
Giọt vẫn giọt dài dưng ngựa lúc qua truông

Trăng đêm rằm tôi ngựa mặt trông lên
Thấy chiếc bóng ngựa hồng trên vách
Đời đón em đi về phía trước
Tóc đuôi gà guốc mộc nón quai thao

Và hôn tôi thiếu bóng trăng rằm
Đợi em chia nửa vàng trăng Kinh Bắc
Trăng huyền thoại của lòng tôi rất thực
Bổ công chờ từ độ nhú trăng non.

NHỮNG SÁNG TINH MƠ

Anh vẫn ra đường vào giờ sớm nhất
Bập bùng theo ánh lửa hàng rong
Tự hỏi tàng cây có khi chưa thức
Trong cơn mơ không biết có say nồng

Cây bên đường có khác chi anh
Có những thứ không gọi tên ra được
Giữa những lá có nhiều góc khuất
Có nỗi niềm u uẩn nén bên trong

Có trái tim nào dở cuộc lưu vong
Còn đây những bóng hình dang dở
Quá dang dở ghép làm sao được nữa
Những mảnh buồn theo gió đã đi qua!

Ra đường sớm như người vất vả
Quen dần những động tác mưu sinh
Giọt mồ hôi giả như lam lũ
Sớm tan vào lạnh lẽo hơi sương

Con phố dài lúc đẩy một mình anh
Thẳng thớm như chiếc khăn chưa thấm lệ
Và họa hiêm đôi căn nhà hé cửa
Mở ra không biết để làm gì

Và mình anh chậm chậm thả xe đi
Chỉ mong có nhiều cầu để leo con dốc
Tự nơi ấy gió lên từ mặt nước
Ước chừng khoảng cách một tầm cao

Và bất ngờ có tiếng lao xao
Anh cũng lập lòe như ánh lửa
Xa xôi lắm hơi chân trời góc bể
Có người nào để nhớ lúc tinh sương !
12-06

LỖ CÓ XA ĐỒNG BẰNG

*Cũng đành bứt sợi dây câu
Ra đi để lại một châu thổ buồn*

Chân bước không nhấc hồn lên được
Ly rượu đầy không thể nhấp trên môi
Lửa và nếp đã làm nên rượu
Em làm nên tôi ngỡ ngác giữa trang đời

Ai nào muốn chôn chân một chỗ
Cổ thụ già rồi mục nát mà thôi
Thì xin chọn làm cây cột điện
Ai quan tâm đứng đây giữa ban ngày

Một lần xa chắc đâu là xa tạm
Chập choạng ánh đèn buông lưới ra khơi
Trong một mẻ có khi nhiều tôm cá
Biết đâu chừng lưới được cả hồn tôi

Tôi sẽ về như cá nằm trên thớt
Mùa này ruộng lúa cũng đang hong
Dưới chân rạ hằn sâu đôi vết nứt
Nhớ mài cho sắc lưỡi dao em

Xa sẽ nhớ đây thêm roi những nắng
Cỏ bình nguyên xanh mượt chân dê
Thương và xa, số phận tôi như thế
Đừng ai tin lời hẹn sẽ quay về.

NHỮNG NGÀY ĐI PHÁT VĂNG

Mỗi cơn buồn đều có giấy khai sinh
Ngày tháng năm, và một nơi nào đó
Quê hương hoặc một miền xa lạ
Những cơn buồn không biết cả thời gian

Lúc bấy giờ mây khói phủ xung quanh
Mặt trời ló lên rồi bỏ đi nơi khác
Trái tim ta như bếp than hồng
Toả những khói la đà trên mái bếp

Mái bếp chiều xa lơ xa lắt
Có chạnh lòng thương bước chân xa
Tấm khai sinh theo tháng ngày nhàu nát
Mù tằm đường trở lại quê nhà

Em đến vào những cơn như thế
Cho nên tình ở lại cũng bằng không
Lúc chuẩn bị hành trang đi phát vãng
Trên con đường trơn tuột kín mưa giăng

Thì trời đất trả cho em đó
Sóng vô tư và những lá cây rừng
Tháng hoa về rất lạ những mùi hương
Có một mình nên chẳng sợ cô đơn.

Đừng bao giờ, em hiểu sao không
Ta đang sống ngày khai thiên lập địa
Chỉ có ta đứng nhìn Thượng đế
Cơn buồn cháy rục ở bên trong
Tân An 9-4-2006

LÀM THÂN LÍNH THỨ

Nhớ Y Uyên

Ta về Phan Thiết không hò hẹn
Không một người quen giữa phố phường
Không biết đường nào ra phía biển
Mùa này con nước đục hay trong

Hàng cây xanh sống đời cát lấp
Những mỏ vô cảm giữa thiên nhiên
Người con gái thân nhiên nằm phơi nắng
Ngực đầy mát rượi gió thanh tân

Không có ai đưa ta xuống thuyền
Thăm nơi bạn ngày xưa đi lính thú
Biên ải xa những ngày mưa xối xả
Lạnh cây rừng thăm tận trong sương

Đường lên non qua thác qua ghềnh
Gai góc trong hồn ta lờm chờm
Hai bàn tay soi nhiều lỗ hồng
Tron tuột nỗi buồn trên vách đá cheo leo

Ngày ta về chẳng có ai quen
Chiếc buồm xa chỉ còn như cái chằm
Ta ra biển và buồn ơi thấy biển
Vô tình như những kẻ xung quanh

Bạn ở lại giữa quê người đất khách
Ta về đây đất khách quê người
Cỏ ngày xưa giờ vẫn xanh trên mộ
Lặng lẽ mây trắng lặng lẽ trôi!

CHIÊM BAO MÙA THU

Bông cúc vàng hết sức bé con
Em có thấy lửng lơ cánh bướm
Tay nhỏ xíu xin em cứ lượm
Những nắng vàng xao động xung quanh

Đề cho chiều gọi gió mơn man
Dịu một chút hương đi thơm thảo
Em giấu điều chi trong vạt áo
Mà đường về bối rối chẳng thênh thang

Để mưa hè vội vã đi nhanh
Nhường con phố cho mây lãng đãng
Bé con ơi, để gị đôi má lúm
Thành đồng tiền cho tôi được tiêu chung!

Bé con ơi, có đủ thứ trong lòng
Chỉ thiếu có một bông hoa cúc
Con bướm phượng và mấy chùm bông điệp
Thiếu đồng tiền không đợi buổi thu sang!

Vẫn nghe mùa thu có lấm hoa vàng
Lại có cả con đường lá rụng
Sự bền lễn của dăm ba ánh điện
Thật khó lòng đếm bước lang thang.

ĐÊM MƯA NGỦ NGOÀI PHỐ

Tôi lại về đứng sững trên hiên
Đêm xuống giữa lòng mưa rả rích
Em có thấy loài chim trốn tuyết
Mượn hiên người rũ cánh dưới mưa đông

Tôi biết mưa cố ý không ngừng
Mưa cứ nhắm hồn tôi mà rớt
Con chim đứng say cùng trời đất
Giữa cơn buồn bị ngập xung quanh

Gió không vui trên những lá cây buồn
Hoa phải tự mình xoay sở lấy
Chiếc vỏ bọc hồn tôi cũng vậy
Em nảy mầm thành hạt bên trong

Mưa đêm nay mưa đến vô cùng
Phố co rúm nhận chìm trong nước
Tôi cũng vừa leo xong con dốc
Dưới hiên người bị ngập nửa chân dung

ĐÔI ẨM

chén của ta đầy tràn thêm nữa
thật tràn như bóng tối đêm nay
mười năm hoặc già lâu hơn thế
ta uống ta như chén rượu đầy

rượu của em cho thành con lữ
thành con hồng thủy lớn trong ta
ly chén đã nhiều năm xếp xó
giật mình tỉnh dậy giữa đêm khuya

xưa đã lỡ mời em uống rượu
mời em nâng một chiếc ly không
kẻ say nào chẳng ra cường khấu
giận cõi-đời-không trần lột mình

em có say vào hồn ta nghỉ tạm
con say dài đâu phải một đôi năm
kẻ chi những nỗi sầu dai dẳng
những lần ngậm đắng chiếc ly không

này em tỉnh dậy ta nghe khóc
nghe lỡ đường bay giữa đại ngàn
ở đâu đó loài chim cánh cụt
đang âm thầm nghe tiếng vạc bay đêm
1991

HOA CỎ TƯƠNG TƯ

Chiếc phong bì nhỏ không bên được
Thời gian làm rách một đôi nơi
Tôi lấy hồn tôi làm miếng vá
Trăm năm nguyên vẹn trái tim người

Người đi từ thuở không về lại
Hoa về nhiều nhưng có thấy gì đâu
Trời rộng bao nhiêu không thấy được
Bởi vì ta đã trộn trong nhau

Người ẩn náu trong lời tôi viết
Hoang đường mà âm áp bao nhiêu
Phút giây nhỏ cháy lên niềm hạnh phúc
Và tro than mặc sức chảy qua cầu

Người ở lại - mà sao không ở lại
Sông có van con nước bao giờ
Để mùa xuân con chim tập hát
Hoa cỏ thơm lòng hoa cỏ biết tương tư

NGƠ NGÁC CHIỀU TÂN AN

Trong yên bình cũng thấy bâng khuâng
Một chút nắng rơi trên hè phố hẹp
Khung cửa ai màu sơn mới quét
Trông vui như một thoáng tự tình

Cây cầu tôi qua không biết có ai sơn
Con sông biết có thay dòng nước mới
Và khu chợ có màu như thuở ấy
Còn trong ký ức một miền quê

Thị xã bé con , tôi vẫn đi về
Ngơ ngác con chim theo mùa đi trốn tuyết
Ngơ ngác trái tim không nơi ký thác
Con gió mùa ngơ ngác chẳng còn nơi

Hình như bên ngoài trời đã hết năm
Chim di trú sắp hàng trên dây điện
Những bóng đèn thấp trong chiều chạng vạng
Lạc đâu rồi chiếc bóng của đời tôi

Và bầu trời giả như đang lạnh
Chút gió mùa đông giả mùa xuân
Của riêng tôi rét một mùa đông
Biết bao năm giấu ở trong lòng

Thì rơi đi những buồn vui , khoảnh khắc
Rơi theo dòng , tờ lịch bé con con
Nấn ná như một làn mi khép
Những lá vàng đa cảm của thời gian
12-2007

ANH VẪN NHÌN EM TỪ CHIẾC BALCON NÀY

Bao giờ nghĩ một ngày kia sẽ biết
Khá nhiều điều ngoài sách giáo khoa thư
Anh về đây đứng nhìn mé nước
Đất và trời đầy ắp cơn mơ

Biết buổi chiều hăng mùi tôm cá
Chiều thì đầy hương vị đất quê em
Biết em đứng trên balcon đầy gió
Tóc bay dài rụng rở dăng

Và giọng em hát ra ngoài lục địa
Lòng ngực căng buồm đưa gió đi đâu
Cuộc hải hành mang những gì trong đó
Tiếng thơ buồn anh bị cuốn đi theo

Cuốn theo cả những núi cùng đèo
Những ngày tháng nhạt nhòa anh đã sống
Những uân khúc quanh co tĩnh lặng
Cuộc hồi sinh nào bất chợt mới sinh ra

Anh đang nghe gió tự rừng ngập mặn
Phơi phới vào khua động trái tim không
Và tất nhiên không thiếu những cơn buồn
Chấp chới ở trong lòng kẻ lạ

Tự nơi này nhìn xuống biển khơi
Anh đã thấy biết bao loài tôm cá
Đôi mắt em mở giùm khung cửa
Cho nhìn voi bớt nỗi đời đau

Xứ lạ về đứng ở trên cao
Run rẩy sợ rơi vào biển cả
Kẻ lãng mạn ở cuối đường thiên lý
Chỉ mong thành cơn gió buổi bình minh
Long An, 29/8/2006

Mục Lục

cao thoại châu, người không quen vui (Đinh Thị Thu Vân) 7/ chiều tiễn biệt 8/ ấm lửa
quê nhà 9/ chờ sáng 11/ chuyến xe nào ở lại 12/ có phải quê nhà 14/ đã không còn đủ giấc
chiêm bao 16/ để nhớ lúc trâm xa 18/ đêm mơ trên sông vàm cỏ 22/ đêm ngủ bụi ở nhà
thờ đức bà 24/ dịu dàng một đôi khi 26/ dở cuộc lưu vong 28/ đợi biển 30/ đứng lại bên
cầu 31/ em là người phiên dịch của đời tôi 32/ giấc mơ phai 33/ giảng thơ nguyên trái 34/
kính gửi cụ tần đà 36/ lặn trầm nỗi nhớ 37/ lệnh đênh vào bến đậu 40/ lời minh triết 42/
lòng ta khắp khênh nhu ghênh 44/ mời em uống rượu 46/ một ngày nào chẳng hạn 49/
ngựa hồng 51/ người tình lẻ 52/ nhớ bạn hiền cuối năm 54/ nửa đường mưa trắng 56/
phên liếp quê người 58/ quán của người tên v 60/ rạng đông một ngày vô định 62/ tạ lỗi
lục vân tiên 64/ thăm bạn 66/ thăm nơi ở mạc tuyên 68/ thăm tiếng máy in đêm cô tịch
70/vàng trắng kinh bắc 72/ những sáng tinh mơ 73/ lỡ có xa đồng bằng 75/ những ngày đi
phát vãng 77/ làm thân lính thú 79/ chiêm bao mùa thu 81/ mưa đêm ngoài phố 83/ đối
âm 84/ hoa cỏ tương tư 85/ mục lục